

"פֹּרֶת יוֹסֵף" - מֶרְכֵּז רוּחָנִי

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל

רח' זבולון 37 גדרה

הדלקת הנר: 16:34

יציאת השבת: 17:29

עלון מס' 365
י"ט טבת ה'תשע"ה

שמות

"וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים

אֶת נַאֲקָתָם"

הַתְּפִילָּה הַנִּשְׁמָעַת -

זו הַנִּעֲשִׂית

בְּכֹונֶת הַלֵּב.

רַבֵּנוּ בַח"י זצ"ל

מחודדין בפיר

שיהיו דברי תורה

"הִנֵּה אֲבִיךָ זֹכֶה"

"וּמַחְלִיִּים רָעִים וְנֶאֱמָנִים דְּלִיתֵנוּ"

הַנְּצִי"ב מוּוֹלֹזִין לֹא נֶהֱג לְהִזְמִין רוֹפֵא לְבִיתוֹ. אִם לֹא חָשׁ בְּטוֹב הָיָה מִמֶּתִּין יוֹם-יוֹמִים עַד שֶׁהָיָה מִתְחַזֵּק וּמִבְרִיא.

פַּעַם אַחַת חָלָה, וְכִשְׁעָבְרוּ מִסְפַּר יָמִים וּמִצְבּוֹ לֹא הִשְׁתַּפֵּר, נִסּוּ לְשַׁכְנְעוֹ שִׁיזְמִין רוֹפֵא. לְבִסּוֹף נִעְתַּר לְהִפָּצַרְתָּם וְהִזְמִין רוֹפֵא, שֶׁבִּדְקוֹ וְרָשָׁם לֹא מָרָשָׁם לְתַרּוּפוֹת.

לְאַחַר שֶׁהִלֵּךְ הָרוֹפֵא, אָמְרוּ לוֹ: "נִלְךָ לַקְנוֹת עֲבוּרְךָ אֶת הַתַּרּוּפוֹת". סָרַב הַנְּצִי"ב וְקָרַע אֶת הַפִּתְקִי!

הַתְּפִלָּא קָרָבִיו מִדּוּעַ קָרַע אֶת הַמָּרָשָׁם, וְכִי מִה טָעַם יֵשׁ לְהִזְמִין רוֹפֵא אִם לֹא מִקִּיּוּמִים אֶת הוֹרָאוֹתָיו וְנוֹטָלִים הַתַּרּוּפוֹת שֶׁרָשָׁם!?

הַסִּבִּיר הַנְּצִי"ב, כִּי עַד הַיּוֹם לֹא נֶהֱג לְהִזְמִין רוֹפֵא, כִּי יוֹדֵעַ הוּא כְּתוּצָאָה מִמָּה נִגְרָמָה לוֹ הַמַּחְלָה. הֲלֹא ה' הִנּוּחָהּ בַּמֶּדָּה כְּנֶגֶד מֶדָּה שׁוֹלֵחַ לוֹ אֶת הַמַּחְלָה, וְאֵז הוּא חָשׁ אֵיזָה אֵיבָר חוֹלָה וּמִקֵּן הַמַּצּוֹת הַתְּלוּיוֹת בְּאֵיבָר הַזֶּה, וְאֵז הוּא עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה עַל מַצּוֹת אֵלוֹ וְהַמַּחְלָה עוֹבֶרֶת...

הַפַּעַם, הוֹסִיף הַנְּצִי"ב, לֹא זִיְהִיתִי אֶת מִקּוֹר הַכֶּאֵב וְלִכֵּן לֹא יִדְעִיתִי עַל מִה לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה... אֲךָ לְאַחַר שֶׁהָרוֹפֵא זָכָה אֶת הָאֵיבָר הַגּוֹעַ אֲנִי כָּבֵד יָכוֹל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְלֹא נִזְקַק לְתַרּוּפוֹת.

'וּמִתּוֹק הָאוֹר' מִתּוֹךְ 'שִׁימוּשׁ חֻכָּמִים'

נֹאמַר לַחֲכָם: אִם תִּרְצֶה לְמַצּוֹא מְנוּחָה,

אַל תִּתֵּן לְבָבְךָ לְכָל דִּבְרֵי בְּנֵי אָדָם.

אֲבֵן עֲזַרָא זצ"ל

עִם הַתְּפִילָּה - יִתְקַרֵּב

הַטָּאָדָם לְבוֹקְטָאוֹ.

רַבֵּנוּ בַח"י זצ"ל

"וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֶעֱשֶׂה כְּדִבְרֶךָ"

מִסְפָּרִים עַל הַשִּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ זְצוּק"ל שֶׁהָיָה רָגִיל לְהַכִּנֵּס אֵלָיו חֲסִיד אֶחָד סְפָרְדִי, שָׁאֵם הָיוּ נוֹתְנִים לוֹ כָּל חֵלֶל הָעוֹלָם לֹא הָיָה מוֹצִיא מִפִּיו דִּבְרַי שְׂאִינוֹ אֶמֶת בְּבִירוֹ. וְכִיצַד זָכָה אוֹתוֹ חֲסִיד לְמַדָּה זֹאת? הוֹדוֹת לַחֲנוּךְ שֶׁחֲנִכּוֹ אָבִיו מִשְׁחַר נַעֲרָיו לְמִידַת הָאֶמֶת.

אָמַר הָאֵב לְבָנָיו: בְּנֵי, מִי שְׂמוּדָה עַל חֲטָאוֹ וַיֹּאמֶר הָאֶמֶת אֵז אֶמְחֹל לוֹ, בִּתְנָאִי שִׁיזְהַר מִהַיּוֹם וְהִלָּאָה שְׁלֹא יִשְׁנֶה בְּאִיּוֹלָתוֹ. וְכִי שִׁכְחִישׁ אַחֲרָיו וַיִּדְרֹשׁ אִם הוּא מְשַׁקֵּר, וְאֵז אֶעֱנִישֵׁנוּ בְּכַפְלִי כַּפְלָיִם.

וְכָךְ עָשָׂה הָאֵב. מִי שֶׁהוֹדָה עַל הָאֶמֶת מִחַל לוֹ וְאֵף הֶעֱנִיק לוֹ בַּמִּתְנָה כְּמָה מִטְּבָעוֹת, כַּפָּרֶס עֲדוּד עַל אֶמֶץ לְבוֹ לְהוֹדוֹת עַל הָאֶמֶת. וְכִי שֶׁשַּׁקֵּר, הֶעֱנִישׁוּ בַּעֲוֹנוֹתָיו גְּדוּלָּיִם.

מִסִּיִּם הַשִּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ, אוֹתוֹ הָאֵב הָיָה קוֹנֶה אֶת הָאֶמֶת בְּכֶסֶף לָקִים עֲצַת הַחֲכָם מִכָּל אָדָם "אֶמֶת קִנָּה וְאֵל תִּמְכֹּר" (מִשְׁלִי כֹהֵן גְּדוֹל) וְאֲכֵן נַעֲשֶׂה הָאֶמֶת כְּטַבַּע נִצְחִי. וְלִכֵּן כָּל אֵב פֶּקַח יִשְׁכִּיל לַחֲנוּךְ אֶת בְּנָיו בַּמִּדַּת הָאֶמֶת וְלְהַרְחִיקָם מִהַשְׁקָר כַּמִּטְוִי קִשְׁתִּי. וְכֵן כְּתֵב הַגֵּר"א מוֹיִלְנָא זְצוּק"ל בְּצֻאָתוֹ לְבָנָיו בֵּיתוֹ: "תִּדְרִיךְ הַבָּנִים תְּמִיד בְּסִפְרֵי מוֹסֵר וְעַל קִלְלָה וּשְׁבוּעָה וְכָזָב תַּכֶּה אוֹתָם וְלֹא תִרְחַם עֲלֵיהֶם כָּלֵל, כִּי חֵס וְשָׁלוֹם בְּקִלְקוֹל הַבָּנִים יַעֲנִשׁוּ אֵב וְאִם מָאֵד.

"וְהָיָה כִּי תִקְרָאנָה מִלּוֹזְמוֹהִי"

'אִין וְהָיָה' אֵלָּא לְשׁוֹן שְׂמִיחָה'

וּבְאִיזוֹ מַלְחָמָה עָלֵינוּ לְשִׁמּוֹחַ שֶׁהִיא הַמַּלְחָמָה הָאִמִּיתִית וְהַטּוֹבָה? הַמַּלְחָמָה בַּתְּאֵוָה. עַל כֵּךְ שָׂאֵנוּ יוֹדְעִים שָׂאֵנוּ בַּמַּלְחָמָה הַיָּצָר תְּמִיד וְאֵנוּ לֹא מִתְּיַאֲשָׁים לְהִילָחֵם.

רַבֵּי יִדְעִיָּה הַפְּנִינִי זצ"ל

"מִי אֲנֹכִי כִי אֵלָךְ

אֵל פְּרָעָה"

כָּל אָדָם, נְפִי גִדֵּל

הַנִּשְׁרֻנוֹת שְׁלוֹ,

כֵּךְ גִּדֵּל הָאֲחֵרִיוֹת

שְׁלוֹ עַל מַעֲשָׂיו.

הַגַּר"ע יוֹסֵף זְצוּק"ל

מה נפטר בברכת

הפת?

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליע"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

כיוון שהלחם הוא עיקר מזונו של

האדם, תיקנו חכמים לברך עליו בסעודה תחילה וסוף ולפטור את שאר המאכלים. ודווקא מה שנאכל כדי לסעוד ולשבוע ונאכל בתוך הסעודה. ולפיכך:

א. כל מה שאוכלים בתוך הסעודה כדי ללפת את הפת כגון סלטים (חומס, טחינה, מדבוחה וכדומה), חמוצים וכדומה, נפטרים בברכת הפת.

ב. כל מה שאוכלים בתוך הסעודה כדי לשבוע ואפילו שנאכלים בלא לחם, כגון בשר, דגים, ביצים, ירקות (בין חיים בין מבושלים), אורז, תפוחי-אדמה, אטריות, נפטרים בברכת הפת.

ג. כל מה ששותים בתוך הסעודה נפטר בברכת הפת, חוץ מהיין, שהוא דבר חשוב וצריך לברך עליו גם בתוך הסעודה.

ד. אם הביאו לו מאכלים או משקים מחוץ לביתו ואינו רגיל בכך, צריך לברך עליהם, שהרי אין דעתו עליהם כלל.

ה. האוכל פירות או גלידה או שאר דברים לקינוח סעודה, צריך לברך עליהם ברכה ראשונה, אבל בברכה אחרונה נפטרים בברכת-המזון.

ו. על משקאות חריפים או קפה ותה ששותים בגמר הסעודה, כדי לעכל את המאכל ולא מחמת הסעודה, צריך לברך.

ז. עוגות אף שנאכלות לקינוח ולא לשבוע, רובן נפטרות מברכה מספק שנכללות בברכת 'המוציא'.

ח. כל דבר שאוכלים לאחר שפינו וניקו את השולחן ומשכו ידיהם מן הפת, אינו כלול בסעודה וצריך לברך לפניו ואחריו. ואם משאירים את הפת על השולחן עד ברכת המזון, אלא שמכסים אותה, יש להסתפק בדבר והנכון שיאכלו וישתו אחר ברכת המזון.

"ואל ישעו בדברי עֲקָר"

אמר לו הבורא אל מִשֶׁה: בְּשִׁבִּיל שְׁהוּ, יִשְׂרָאֵל, עֹמְדִין וּמֹדִין וּמְבָרְכִין וּמְשַׁבְּחִין וּמְרַבִּין פְּחַנְגִּים לִפְנֵי אֲנִי נִזְקֵק לָהֶם וְכוּל לָהֶם מְזֻנָּתֵיהֶם. נִתְּצֵסֵק בְּרוּחָנִית וּמִמִּילָא הִקְבִּיָּה יִדְאָא לְכָל צְרָכְנֵי הַגִּשְׁמִיִּים.

"וּתִקְוֹ צִפְרָה צָר וּתִכְרַת אֶת עֶרְכָּתָּ בְּנֶה"

כַּשֶּׁם שֶׁנִּכְנַס לַבְּרִית כִּךְ יִכְנַס לְתוֹכָהּ תוֹפָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים.

כַּשֶּׁם שֶׁמִּצֹּת מִלֵּה נֶעֱשִׂיתָ לֹא שׁוֹם אֵינְטֶרְסִים, כִּגוֹן כְּבוֹד וּכְסֵף, כִּךְ יִזְכֶּה הַתִּינוּק לַעֲסֵק בְּתוֹכָהּ וּבְמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים לֹא שׁוֹם כְּוֻנוֹת זְרוֹת..

ומתוך האור

מתוך 'ומתוך האור'

מזונותיו של אדם קצובים לו חוץ מהוצאות שבתות, ואם גם ימי החול יהיו בבחינת שבת אז לא יצטרך לבריות, כי הקב"ה פורע כל הוצאות השבת.

בשמים לא מחלקים מתנות. משמים מצניקים משימות, כלים למלאם בתוך הכצו.

הגר"י סלנטר זצ"ל

כָּל שֶׁתִּגְדֹּל הָאֲכָפְתִּיּוֹת שֶׁל הַהוֹרִים וְכָל שִׁיכָאֵב לָהֶם עֲנִין הַצִּלְחַת הַיֶּלֶד שֶׁלָּהֶם, הֵם יִזְכּוּ לְתוֹצָאָה טוֹבָה יוֹתֵר.

הגר"ש גרוסבד זצ"ל

סופי התבות של "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצִּטְרָפִים לְמִלָּה "תהלים"

דָּבָר זֶה בֹּא לְרִמּוֹז, שְׁכַאֲשֶׁר "בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאִים מִצִּטְרִימָה" - בְּשָׁעָה שְׁבִנִי עִמּוֹ נִאֲלָצִים לְגִלוֹת מֵאַרְצָם וְלִנְדֹּד בְּאַרְצַת נָכָר - טוֹב שִׁיָּקְחוּ עִמָּהֶם אֶת הַסֶּפֶר הַנִּצְחִי שֶׁל פִּרְקֵי "תהלים" אֲתוּ יוֹכְלוּ לְהַתִּיחַד בְּכָל שָׁעָה קֶשֶׁה וְלִמְצָא בְּמִזְמוּרָיו נֶחֱם וּתְקוּהָ בִּימֵי צֶעַר וּמִצוּקָה.

מתוך 'פניני' ינון ואליהו'

המצוה להאמין שהכל משמים, פרושה שה' יתברך אומר לנו לא לרדת לרמה כזאת של נקימה ונטייה, אלא להשאר יהודי חביב עם מדות טובות של ביטחון רחמיים וגומלי חסדים (יבמות עט), ולהאמין באמונה שלמה שהכל משמים. כמו אדם מבגר, שילד קטן פגע בו, וכי הוא יחזיר לו? הלא לשוטה יחשב. ולהפך, הוא ילטף אותו, ויתן לו נשיקה וסוכריה, כי הוא ילד והוא לא מבין ולא מתכוון, כך התורה דורשת מאתנו להתנהג עם כל אדם.

הנהגות אהבת ישראל